

اداره خانی :

مطبعه نجشابه بازاری ساجیلر خانده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

آریستووولوس د. خریسیدیس

'Ασ'Ολα

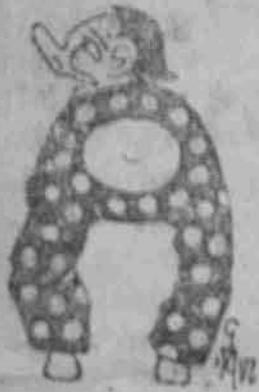
Τιμάται γρως. 2.

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ

ΤΑ ΔΕΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ

γαλητοί μου φίλοι, σάς εύχαριστώ, διότι έσπεύσατε να μου απαντήσετε εις τὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖον σάς εἶχα προτείνει πρό ἡμερῶν :

— Ποῖα δὲ ἴσαν τὰ δέκα βιβλία, τὰ ὁποῖα δὲ ἐπαίρνατε μαζί σας εις τὴν ἐξο-

χήν, διὰ νὰ διαβάσετε ;

Σήμερον, ποῦ πρόκειται νὰ σάς ὁμιλήσω διὰ τὸ θέμα μας αὐτὸ, ἔχω συγκεντρωμένα ἐπάνω εις τὸ τραπέζι μου ἕνα σωρὸ γράμματά σας, τὰ ὁποῖα καὶ ἐδιάβασα με πολλὴν προσοχήν.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις, τὴν ὁποῖαν ἐξήγαγον ἀπὸ τὴν μελέτην τῶν καταλόγων, ποῦ μ' ἐστείλατε, εἶναι πολὺ ἱκανοποιητικὴ.

Ἐμείνα πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐκλεκτικότητά σας καὶ δι' αὐτὸ σάς συγχαίρω με ὄλην μου τὴν καρδιά.

Κι' ἀληθινά, εις κάθε σημείωμα, ποῦ ἐπαίρνα εις τὰ χέρια, ἐβλεπα μίαν εὐγενῆ κατεύθυνσιν, ἕνα πόθον εις μελέτας χρησίμους καὶ τερπνάς.

Ἐν τούτοις, πρὶν καταστρώσω καὶ ἐγὼ τὸν κατάλογόν μου, θέλω μαζί σας νὰ δικαιολογήσω τὰς σκέψεις, αἱ ὁποῖαι με καθοδηγοῦν εις τὴν ἐκλογὴν ἐκείνην τῶν βιβλίων.

Θὰ σάς παρακαλοῦσα μόνον νὰ παρακολουθήσετε τοὺς συλλογισμοὺς μου.

Ὅχι μόνον αἱ μελέται σας αὐταὶ αἱ θεριναί, ἀλλὰ καὶ γενικῶς ὅλαι αἱ μελέται σας πρέπει νὰ στηρίζονται εις δύο τινά :

1) Πρέπει νὰ μάθωμεν ποῖαν σχέσιν κατέχομεν ἡμεῖς εις τὸν κόσμον τὸν ὕλικόν καὶ τὸν ἠθικόν, ποῦ μὰς περιβάλλει.

Πρέπει, δηλαδή, νὰ γνωρίσωμεν, ὄχι μόνον τὸ τί εἴμεθα ὡς ἄτομα, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ πῶς συνδεόμεθα με τὰ ἄλλα ὄντα τῆς φύσεως καὶ τῆς κοινωνίας ; καὶ

2) Πρέπει νὰ προσπαθήσωμεν με τὰς μελέτας μας, ὅπως εὐρύνωμεν τὴν ζωὴν μας καὶ τὴν καλλιτερέσωμεν, διὰ νὰ τῆς δώσωμεν νέας ἀπολαύσεις ὑψηλάς καὶ εὐγενεῖς, καὶ τῆς ἀνοίξωμεν νέους ὀρίζοντας.

Διὰ νὰ ἐννοήσετε τὴν ἀνάγκην τῶν δύο αὐτῶν ὁρων, δὲν ἔχετε, παρὰ νὰ συγκρίνετε τὸν ἑαυτὸν σας με ἕνα κοινὸν ἄνθρωπον τοῦ λαοῦ, ἀγράμματον καὶ ἀπαιδευτὸν. Θὰ ἴδῃτε τότε, ὅτι δὲν ζεύρει πρῶτ' ἀπ' ὅλα τί εἶναι καὶ ὅτι στερεῖται τὰς ἰδικὰς σας ἀπολαύσεις. Ὅμοιάζει με τὸν ἄνθρωπον, τοῦ ὁποῖου τὸ βλέμμα εἶναι κοντὸ καὶ δὲν διακρίνει, παρὰ μόνον τὸν περιωρισμένον γύρω του ὀρίζοντα.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ὁμοῦς αὐτὸς φορέσῃ φακοὺς δυνατοὺς, τότε δὲ ἴδῃ πολλά, τὰ ὁποῖα πρὶν δὲν διέκρινε. Τὰ γράμματα καὶ ἡ ἀληθινὴ γνῶσις εἶναι ὅ,τι οἱ φακοὶ διὰ τὸν μῦθον.

Διὰ νὰ μάθωμεν, λοιπόν, τί εἴμεθα καὶ ποῖα εἶναι ἡ σχέσις μας πρὸς τὰ ἄλλα ὄντα, πρέπει νὰ ρίψωμεν ἕν βλέμμα γύρω μας.

Ἐν πρώτοις, ὡς ἄνθρωποι, κάτοικοι τῆς γῆς, εἴμεθα πολῖται ὄχι μόνον τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ τοῦ οὐρανοῦ. Ἀνήκομεν εις τὴν γῆν, ἀλλὰ ἡ γῆ μας ὡς πλανήτης εἶναι μία μικρὰ συνοικία τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος καὶ ὅλον τὸ ἡλιακὸν σύστημα εἶναι ὅ,τι μία πόλις εις ἕν κράτος.

Κατ' αὐτάς, λοιπόν, τὰς σκέψεις, εἴμεθα πολῖται τοῦ οὐρανοῦ, καθὼς καὶ ὁ κάτοικος μικροῦ χωρίου τοῦ Ἰκονίου εἶναι πολῖτης ὅλου τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους.

Καθὼς ὁ πολῖτης ἑνὸς κράτους πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὸ κράτος, εις τὸ ὁποῖον ἀνήκει, τοιουτοτρόπως καὶ ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὸν οὐρανόν, εις τὸν ὁποῖον καὶ ἀνήκει. Ἡ ἀστρονομία εἴμπορεῖ νὰ μὰς πληροφορήσῃ τοῦτο.

Ἡ μελέτη τῆς ἀστρονομίας δὲν, μὰς δίδει μόνον τὴν ὠφέλειαν αὐτήν. Ὅσον περισσότερο ἐμβαθύνωμεν εις τὰ μεγαλεῖα τῆς οὐρανιας φύσεως, τόσον περισσότερο θαυμάζομεν τὰ μεγαλεῖα αὐτῆς, τόσον ἀπολαμβάνομεν τὸ τελειότερον καὶ θαυμασιώτερον ἀριστοτέχνημα, ὅποιον ἀληθῶς εἶναι ὁ κόσμος. Καὶ πραγματικῶς, ἡ μεγαλειτέρα φαντασία καὶ ὁ τολμηρότερος νοῦς δὲν δὲ ἴτο ποτὲ δυνατόν νὰ φαντασθῇ οὔτε τὰ ἑκατομῦρια τῶν λευγῶν, οὔτε τὰς ἰλιγγιώδεις ταχύτητας, οὔτε τὴν σύστασιν τῶν οὐρανίων σωμάτων.

Ὁ ! ἡ μελέτη τῆς ἀστρονομίας δὲν εἶναι μόνον μία θετικὴ μελέτη, ἀλλὰ καὶ ἕν ὑπέροχον ποίημα. Ὅποιος διαβάσει ἀστρονομίαν, δὲν εἶναι πλέον χαμερπῆς ἄνθρωπος ; ἀποκτὰ μίαν ἰδέαν ἄλλην διὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἀποβλέπει πρὸς τὰ ἀνθρώπινα με φιλοσοφικὴν γαλήνην.

Ἄν θέλετε νὰ σάς συστήσω βιβλία σχετικὰ, σάς προτείνω τὴν « Ἀστρονομίαν » τοῦ Καρλ Φλαμμαριῶν ἢ τὴν « Ἀστρονομίαν διὰ τὰς κυρίας » τοῦ ἰδίου ἢ τὸν « Οὐρανόν » ὑπὸ Αἰγινήτου, ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη εις τὴν σειρὰν τῶν « Ὀφελίμων βιβλίων ».

Ἄν σάς συστήνω τὰ τρία ταῦτα ἔργα, τὸ κάμνω, διὰ νὰ ἐκλέξετε τὸ κατάλληλον διὰ τὴν ἡλικίαν σας καὶ διὰ τὸ φύλλον σας. Οἱ μεγάλοι ἀπὸ σας εἴμποροῦν νὰ διαβάσουν τὸ πρῶτον ἀπὸ τὰ βιβλία, ποῦ σημειῶνω ; διὰ τὰ μεγάλα κορίτσια εἶναι κατάλληλον τὸ δεῦτερον καὶ διὰ τοὺς μικροὺς-μικροὺς φίλους μου δὲν ὑπάρχει καλλίτερον ἀπὸ τὸ τρίτον.

Θὰ σάς ὁμιλήσω καὶ διὰ τὰ λοιπὰ βιβλία ; ἔχω σκοπὸν μαζί σας νὰ συζητήσω καὶ νὰ ἐκθέσω τοὺς λόγους, ποῦ με κάμνουν νὰ τὰ προτιπῶ. Αὐτὸ ὁμοῦς δὲ τὸ κάμω εις τὸ προσεχές, διότι δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπει σήμερον ὁ χώρος.

ΦΟΙΒΟΣ

* Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ *

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

συνέχεια ἀπὸ σελ. 283

Ἐν ταῦτοις τὰ πουλιά, ποῦ ἐπιάνοντο, δὲν ἦσαν πάντοτε ἐπαρκῆ, καὶ μάλιστα δυσκολώτατα ἦτο δυνατόν νὰ ἐπαρκέσουν καὶ εἰς αὐτὰ τὰ δύο ἀπαραίτητα γεύματα.

Ἐπίσης δυσκολώτατα ἠδύνατο πλέον νὰ τραφῆ καὶ ἡ μικρὰ στρουθοκάμηλος, ἡ ὁποία δὲν κατώρθωσε, παρ' ἕλας τὰς προσπάθειας τοῦ Σερβῆ, νὰ μάθῃ μεγάλα πράγματα. Καὶ ὁμοίως ὁ Σερβῆς ἦτο γοητευμένος, αὐτός, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναλάβει τὴν μόρφωσίν της.

— Τί καλὸς δρομεὺς, ποῦ θὰ γίνῃ! ἐπανελάμβανε συχνὰ ὁ Σερβῆς, ἂν καὶ δὲν κατώρθωνε νὰ χρησιμοποίησῃ τὴν στρουθοκάμηλον.

Τὸ πουλί ὁμοίως αὐτὸ δὲν ἦτο σαρκοφάγον· ὁ Σερβῆς ἦτο ἀναγκασμένος νὰ πηγαίνῃ νὰ ζητῆ τὴν καθημερινὴν τροφήν του κάτω ἀπὸ τὸ χιόνι, διότι τὸ ζῆον ἐτρέφετο μὲ χόρτα καὶ μὲ ρίζας.

Ἀλλὰ δὲν τὸν ἔμελον οἱ κόποι, τοὺς ὁποίους ἔκαμνε, διὰ νὰ θρέψῃ τὸ ἀγαπημένο του ζῆον. Ἄν δὲ ἡ στρουθοκάμηλος ἐλίγνευσε κατὰ τὸν χειμῶνα, δὲν ἦτο βέβαια σφάλμα τοῦ κηδεμόνου της, ὁ ὁποῖος ἤλπιζεν, ὅτι, ὅταν θὰ ἤρχετο ἡ ἀνοιξίς, θὰ ἀνέκτα τὸ ζῆον τὸ κανονικόν του πάχος.

Τὴν 9 Ἰουλίου, πολὺ πρωΐ, ἐτόλμησε νὰ ἐβγῆ ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιον ὁ Μπριάν. Ἀλλὰ διεπίστωσεν, ὅτι ὁ ἄνεμος ἤρχισεν νὰ φυσᾷ ἀπὸ νότον.

Τὸ κρῦο εἶχε γίνῃ τόσο ζωντῶν, ὥστε ὁ Μπριάν ἐδέησε νὰ γυρίσῃ πίσω βιαστικὰ μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου εὔρε τὸν Γόρδωνα καὶ τοῦ εἶπε τὴν ἀλλαγὴν τῆς θερμοκρασίας.

— Τὸ ἐφοβούμην, ἀπήντησεν ὁ Γόρδων, καὶ θὰ ἐκπλαγῶ, ἂν εὔρεθῶμεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ὑποφέρωμεν ἀκόμη μερικὸς μῆνας ἀπὸ τὸ κρῦο αὐτό.

— Ἰαυτὸ ἀποδεικνύει βέβαια, προσέθεσεν ὁ Μπριάν, ὅτι τὸ Σλοῦγκι παρεσύρθη νοτιώτερον ἀπὸ ὅ,τι ἐφανταζόμεθα.

— Ἐξάπαντος, εἶπεν ὁ Γόρδων, καὶ ὁμοίως ὁ ἄτλας μας δὲν σημειώνει καμμίαν νῆσον εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀνταρκτικῆς θαλάσσης.

— Εἶναι ἀνεξήγητον, Γόρδων, καὶ δὲν ξεύρει κανεὶς ποίαν διεύθυνσιν πρέπει νὰ λάβῃ, ἂν κατωρθώναμεν νὰ ἀφήσωμεν τὴν νῆσον Σερμαίν.

— Νὰ ἀφήσωμεν τὴν νῆσόν μας! ἐφώνησεν ὁ Γόρδων. Δὲν σοῦ ἐφυγε, λοιπόν, αὐτὴ ἡ ἰδέα, Μπριάν;

— Τὴν ἔχω πάντοτε, Γόρδων· εἰν ἠμπορούσαμεν νὰ κατασκευάσωμεν μίαν μεγάλην βάρκαν, ἡ ὁποία νὰ σταματοῦσε στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα, δὲν ἔπρεπε νὰ μισθῶ μέσα της, διὰ νὰ ἀνακαλύψω κατ'ἐκτεταμένην χώραν.

— Καλὰ!.. καλὰ!.. παρατήρησεν ὁ

Γόρδων. Τίποτε δὲν μᾶς βιάζει· τώρα ἂς περιμεῖνωμεν πρῶτα νὰ διοργανωθῇ ἡ μικρὰ μας ἀποικία.

— Καὶ ὁμοίως, ἀγαπητὲ Γόρδων, δὲν πρέπει νὰ λησμονῆς, ὅτι ἔχομεν ἐκεῖ κάτω οἰκογενεῖας.

— Βεβαίως, βεβαίως, Μπριάν, ἀλλὰ, ἐπὶ τέλους, δὲν εἴμεθα καὶ πολὺ δυστυχεῖς ἐδῶ! Ζῶμεν καλὰ καὶ... μάλιστα δὲν βλέπω τί μᾶς λείπει.

— Πάρα πολλά, Γόρδων, πάρα πολλά, ἀπήντησεν ὁ Μπριάν, ὁ ὁποῖος δὲν ἐθεώρησε καλὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἴδιον θέμα τῆς ἐμιλίας. Ἰδοῦ, αἴφνης, δὲν ἔχομεν σχεδὸν πλέον καύσιμον ὕλην.

— Ὅχι δᾶ! δὲν ἐκάψαμεν ὅλα τὰ δάση τῆς νῆσου!

— Ὅχι, Γόρδων, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ κάμωμεν τὰς προμηθεῖας τῶν ξύλων μας, διότι ἡ ἀποθήκη μας ἀδείασε.

— Ἐμπρός, σήμερον! ἀπήντησεν ὁ Γόρδων, ἂς ἴδοῦμεν τί σημεῖονεῖ τὸ θερμόμετρον.

Τὸ θερμόμετρον, τὸ τοποθετημένον εἰς τὸ σπήλαιον, ἐδείκνυε πέντε βαθμοὺς ὑπεράνω τοῦ μηδενικοῦ, ἂν καὶ ἡ θερμάστρα ἔκαμε μὲ πολλὴν δύναμιν, ὅταν ὁμοίως τὸ ἔβαλαν εἰς τὸν ἐξωτερικὸν τοίχον τοῦ σπηλαίου, τότε εἶδειξε δέκα ἐπτὰ βαθμοὺς κάτω τοῦ μηδενικοῦ.

Ἦτο κρῦο δυνατόν, τὸ ὁποῖον ὁμοίως θὰ ἐγένετο δυνατώτερον, ἂν ὁ καιρὸς ἔμενε διαυγῆς καὶ ξηρὸς ἐπὶ ἐβδομάδας τινάς. Ἀκόμη καὶ μέσα εἰς τὸ σπήλαιον, ἂν καὶ ἔκαον δύο θερμάστραι καὶ τὸ φουρνέλο τοῦ μαγειρείου, πάλιν τὸ ψῦχος ἦτο πολὺ δυνατόν. Εἰς τὰς ἑννέα μετὰ τὸ πρόγευμα ἀπεφασίσθη νὰ πάγουν εἰς τὸ δάσος, νὰ φέρουν μερικὰ φορτώματα ξύλων.

Ὅταν ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶναι ἤρεμος, καὶ τὰ μεγαλειότερα φύχη εἴμπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ κάπως κάνεις. Ἐκεῖνο ὁμοίως, τὸ ὁποῖον εἶναι ἰδιαιτέρως θλιβερόν, εἶναι ὁ ψυχρὸς ἄνεμος, ὁ ὁποῖος σκάζει τὰ χέρια καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι εὐκολόν νὰ προφυλαχθῇ κανεὶς. Εὐτυχῶς τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ὁ ἄνεμος δὲν ἦτο διόλου δυνατός καὶ ὁ οὐρανὸς καθαρῶτατος.

Ἐπίσης τὴν χιόνα τὴν εἶχεν ἀντικαταστήσει ὁ πάχος· τὰ παιδιὰ ἠμποροῦσαν νὰ πατήσουν εἰς τὸ στερεὸν ἔδαφος· ἡ λίμνη καὶ ὁ ποταμὸς ἦσαν παγωμένα τόσο, ὥστε ἦτο δυνατόν οἱ μικροὶ ἀποικοὶ νὰ διατρέξουν τὴν παγωμένην ἐπιφάνειάν των εἰς ὀλίγας ὥρας. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἐπρόκειτο περὶ αὐτοῦ· μόνον μίαν μικρὰ ἐκδρομὴν χάριν, ξυλεύσεως καὶ τίποτε περισσότερον.

Ὅχι ἦττον ἡ μεταφορὰ εἰς τὸ σπήλαιον μιᾶς ἀρκετῆς ποσότητος ξύλων δὲν ἦτο ἐργασία εὐκόλος, ἀφοῦ ἡ μεταφορὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ μὲ τὰ χέρια ἢ μὲ τὴν ράχιν.

Ἀλλ' ὁ Μόχο εἶδεν μίαν ὠραίαν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν ἐσπευσεν νὰ ἐκτελέσῃ. Ἐπὶ τὸ σπήλαιον τὸ μεγάλο τραπέζι τοῦ Σλοῦγκι, τὸ ὁποῖον ἦτο στερεὸν καὶ καλοκατασκευασμένον. Τὸ τραπέζι αὐτὸ τὸ ἀναποδογύρισαν οὕτως, ὥστε τὰ πόδια του

ἐστράφησαν πρὸς τὰ ἄνω. Εἰς τὸ κοίλον, λοιπόν, τοῦ τραπέζιου ἐκείνου, εἰς τὸ μέρος δηλαδή, ποῦ ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν τεσσάρων ποδῶν του, θὰ ἐβίβαν τὰ κομμένα ξύλα καὶ τὸ τραπέζι θὰ τὸ ἔσερναν τὰ παιδιὰ χωρὶς κόπον ἐπάνω εἰς τοὺς πάγους.

Μὲ αὐτὸ, λοιπόν, τὸ σχέδιον ἐβγήκαν ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιον. Τέσσαρα ἀπὸ τὰ μεγάλα παιδιὰ ἐδέθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ τραβοῦν τὸ τραπέζι· τὰ μικρὰ, χοροπηδῶντα μαζὶ μὲ τὸν Φάν, ἐπήγαιναν ἐμπρός. Πολλὰς φορές μάλιστα ἐσκαρφάλωναν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι ὡς εἰς ἀμαξάκι καὶ ἐσύροντο.

Ἦτο πολὺ ὠραῖο τὸ θέαμα τῆς μικρᾶς ἐκεῖνης ἀποικίας, ἡ ὁποία μὲ γέλια καὶ μὲ χαρὰν ἐπήγαινε νὰ μαζεύσῃ τὰ ξύλα, τὰ ὁποῖα θὰ τῆς ἐχρησίμευον διὰ νὰ ζεσταθῇ κατὰ τὸν χειμῶνα.

Τὰ πάντα ἦσαν κατάλευκα εἰς ὅλην τὴν ἔκτασιν, τὴν ὁποίαν ἠμποροῦσε νὰ περιλάβῃ τὸ μάτι, τὰ δένδρα μὲ τοὺς κλάδους των ἦσαν καταφορτωμένα ἀπὸ κρύσταλλα. Εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς λίμνης τὰ πουλιά ἐπετοῦσαν κατὰ νομάδας μέχρι τῶν βράχων τῆς ἄκτῆς. Ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Κρὸς δὲν εἶχαν λησμονήσει νὰ πάρουν μαζὶ των καὶ τὰ τουφέκια των. Αὐτὸ ἦτο πολὺ σοφὴ πρόβλεψις, διότι εἶχαν ἰδεῖ μερικὰ ὑποπτα ἰχθυή, τὰ ὁποῖα ἀνῆκον εἰς ζῆα ἄλλα, παρὰ τὰ γνωστά.

— Ἴσως εἶναι ἄγριες γάτες, τὰς ὁποίας ὀνομάζουσι παπερός, εἶπεν ὁ Γόρδων, καὶ αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι ὅπως διόλου ἀκίνδυνες.

— Ὄ! ἂν εἶναι μόνον γάτες! ἀπήντησεν ὁ Κωστάρ, σηκώνων τοὺς ὤμους.

— Καὶ τί τάχα; μήπως αἱ τίγρεις δὲν εἶναι ἐπίσης γάτες! παρατήρησεν ὁ Ζεγκίν.

— Εἶναι ἀλήθεια, Σερβῆ, ἠρώτησεν ὁ Κωστάρ, ὅτι ἡ γάτες αὐτὲς εἶναι κακαὶ;

— Εἶναι πολὺ ἀλήθεια, ἀπήντησεν ὁ Σερβῆς, καὶ τραγανίζουσι τὰ παιδιὰ καθὼς τοὺς ποντικούς.

Αὐτὴ ἡ ἀπάντησις ἐτρόμαξε τὸν Κωστάρ.

Τὸ ἡμισυ μίλιον μεταξὺ τοῦ σπηλαίου καὶ τοῦ δάσους τὸ διέτρεξαν τὰ παιδιὰ, καὶ οἱ μικροὶ ξυλοκόποι ἤρχισαν τὴν ἐργασίαν των. Ἡ ἀξίνη των κατέπιπεν ἐπὶ τῶν χονδρῶν δένδρων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀπέκοπτον πρῶτα τὰ λεπτὰ κλαδιά. Δὲν ἐχρειάζοντο βέβαια θάμνοι, οἱ ὁποῖοι ἀνάπτουν ἀμέσως καὶ σβύνουν, ἀλλὰ χονδρὰ ξύλα, τὰ ὁποῖα διατηροῦν τὴν φωτιάν.

Τὰ ξύλα, ποῦ ἔκοπτον, ἐτοποθέτουσαν εἰς τὸ ἀντιστραμμένον τραπέζι, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον ἐφορτώθη. Ἔως τὸ μεσημέρι δύο φορές τὸ τραπέζι ἐπήγε στὸ σπήλαιον καὶ ἐξεφόρτωσε τὸ φορτίόν του.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΣΠΕΡΟΣ

Christlan von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ τοῦ πανεπιστημίου μητροπολίτου Σελωνίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΑΙ ΒΑΣΕΙΣ

Οἱ φυσιοδίφαι βεβαιοῦσιν, ὅτι ἔδει νὰ προκληθῶσιν οἱ ὄργανισμοὶ ὄλων τῶν δημιουργημάτων, ἵνα ἀποβῆ δυνατὸς ὁ ὄργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἢ, ἄλλως εἰπεῖν, ὅτι ἐκάστη ἀνωτέρα ὄργανικὴ βαθμὶς προϋποθέτει ὡς ὄρον τῆς ἰδίας ὑπάρξεως ἐτέραν βαθμολογικὴν κατωτέραν τάξιν.

Τὸ αὐτὸ ὁμῶς συμβαίνει καὶ ἐν τῷ ὄργανισμῷ ἐκείνῳ, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ κράτος ἐν τῇ μεγάλῃ ἀνθρωπίνῃ κοινωσίᾳ. Ὅπως ἀποβῆ δυνατὴ ἡ ὑπαρξὶς ὁμάδος τινὸς ἐκλεκτῆς μεμορφωμένων, ἀνάγκη, ὅπως μυριάδες ἀνθρώπων φροντίσωσι καὶ παρασκευάσωσι τοὺς ὄρους, ἀνευ τῶν ὁποίων ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ μεμορφωμένη ζωὴ.

Ὅσα διαφορὰ ὡς πρὸς τὸν προορισμὸν! «Ὁ μὲν σκεῦος εἰς τιμὴν, ὁ δὲ εἰς ἀτιμίαν». Τὸ σύνολον δὲ αὐτῆς ὑπόβαθρον ἀπλῶς πρὸς οἰκοδομὴν ὑψηλοτέρου καὶ κρείσσονος κόσμου.

Αὐτοὶ ἡμεῖς διανύομεν τὴν ἐξέλιξιν ταύτην ἢ μία ἡλικία ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν τῆς ἐπομένης, αἱ νεανικαὶ ἡμῶν ἀσχολίαι εἶναι προπαρασκευαστικαὶ τῆς ὀρίμου ἀνδρικῆς ἡλικίας.

Ἄλλὰ πῶς πρέπει νὰ ἐξηγηθῆ, ὅτι παρὰ τισιν ἡ βᾶσις εἶναι καλλιτέρα ἢ ἡ ἐποικοδόμησις ἢ ὅτι ἡ τελευταία οὐδόλως ἔλαβε χώραν;

Περὶ τῶν ἐντεῦθεν ἐνωρὶς ἀπελθόντων θὰ μεριμνήσῃ ὁ Θεός. Ἄλλὰ τί θὰ ἀπογίνωσιν ἐκεῖνοι, οἵτινες, ζῶντες ἔτι, παύσουσι νὰ ἐργάζωνται ὑπὲρ τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς αὐτῶν ἀναπτύξεως, ἐκεῖνοι, οἵτινες δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐπιστεγᾶσωσι τὸ ἠθικὸν αὐτῶν οἰκοδόμημα;

Καὶ πόσοι τοιοῦτοι ὑπάρχουσιν! Ὀλίγοι ὁμῶς εἶναι ἐκεῖνοι, οἵτινες ἠλικιούμενοι ἀποβαίνουσιν εὐγενέστεροι. Ὅστις θέλει νὰ ἀποβῆ τοιοῦτος, δεῖ νὰ βιάσῃ τὴν φύσιν. Διότι ἡ φύσις καθ' ἑαυτήν, ἀνευ τῆς ὑπὸ τοῦ πνεύματος πίεσεως, μετὰ τὸ μεσουράνημα τῆς ἡλικίας κλίνει εἰς ἀπόπτυσιν πρὸς τὸ χεῖρον.

ΚΛΙΣΕΙΣ

Αἱ κλίσεις ἡμῶν εἶναι αἱ καθοδηγοῦσαι ἡμᾶς ἐν τῷ βίῳ ἢ μᾶλλον αἱ ἔλκευσαι καὶ σύρουσαι. Αὐταὶ καθορίζουσι τὴν ἡμετέραν ἐκλογὴν εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς αὕτη εἶναι ἐλευθέρα. Ἄλλ' οἱ τυφλοὶ οὗτοι ὁδηγοὶ χρῆζουσιν αὐτῆς ὁδηγοῦ

βλέποντος, διότι ἄλλως εὐχερῶς ὁδηγοῦσιν εἰς τὴν πλάνην καὶ τὴν ἀπάτην.

Οὕτως, ἐπὶ παραδείγματι, ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Πρὸς τινὰς ἐξ αὐτῶν, μετὰ τινὰ γνωριμίαν, αἰσθανόμεθα ἀγάπην, ἐξ ἧς, οὐχὶ σπανίως, γεννᾶται ἡ φιλία. Μὴ πιστενε ἀπαραιτήτως εἰς τὴν πρώτην ταύτην ἐντύπωσιν!

Ἄλλ' ὡσαύτως εὐκόλως αἰσθάνεται τις ἀποστροφὴν πρὸς ἄλλους. Τὸ πρόσωπον, τὸ βλέμμα, ἡ διαγωγὴ ἀπαρέσκει, ἡ ψυχρότης, ἡ ἀδιαφορία εἶναι ἀποκρουστικά, ἡ ἀστειότης προσβάλλει καὶ ἀμέσως λαμβάνεται ἡ ἀπόφασις: δὲν εἴμπορῶ νὰ ἀνεχθῶ αὐτόν. Ἄλλ' ὅ,τι λέγει ὁ Ὁράτιος περὶ τῶν εἰκόνων, «ὅτι τινὲς θὰ σοι ἀρέσωσι τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ προσεγγίζεις αὐτάς», ἰσχύει καὶ περὶ προσώπων. Τὸ αὐτὸ πρόσωπον δύναται, ὅταν γνωρίσῃς αὐτὸ καλλίτερον, νὰ σοι ἀρέσῃ, ἐνῶ ἐν ἀρχῇ σοι ἐφαίνετο ἀποκρουστικόν.

Διὰ τοῦτο μὴ ὑποχώρει εἰς τὴν πρώτην ἐντύπωσιν, ἀνάβαλε τὴν κρίσιν σου καὶ περίμενε.

Ἄλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις πράγμασι μὴ πιστενε εἰς τὴν κλίσιν. Πολλάκις αἰσθάνεται τις ἰσχυρὰν κλίσιν πρὸς τινὰ σπουδὴν καὶ ὑπολαμβάνει αὐτὴν ὡς ἰκανότητα πρὸς αὐτήν, ὡς ἐσωτερικὴν κλῆσιν. Καὶ ὁμῶς βραδύτερον ἀποδεικνύεται, ὅτι ἦτο πλάνη. Ἡ ἰδιοφυΐα πρὸς τέχνην τικὰ ἢ ἐπιστήμην συνήθως προδίδεται ἐκ τῆς πρωτοῦ κλίσεως, ἀλλ' ἐνῶ δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἡ τελευταία, ἐλλείπει ὀλοτελῶς ἡ πρώτη.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ FABRE

Η ΘΕΩΡΟΣ ΤΩΝ ΠΕΥΚΩΝ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 284)

Συνδετικὸν ἐπίχρισμα συγκρατεῖ ὄθεν ἀναμταξὺ τῶν τοὺς μαργαρίτας ἐκάστης γενετῆς καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιχρίσματος αὐτοῦ εὐρίσκεται προσκεκολλημένη ἡ εὐρεία βᾶσις τῶν προστατευτικῶν λεπίων.

Εἰς τὴν πρέπουσαν στιγμὴν θὰ ἦτο ἐνδιαφέρον νὰ ἰδῆ κανεὶς πῶς ἡ μητέρα κατορθώνει τὴν διάταξιν τὴν τόσον ὁμολογουμένως ὠραίαν καὶ πῶς ἐπίσης, μόλις γεννήσῃ τὸ ἐν αὐγῷ, σκεπασμένο ἀκόμη ἀπὸ βερνίκι, τοῦ κάμνει σκέπην ἀπὸ μερικὰ λέπια, ποῦ τὰ ἔκολλᾷ ἐν πρὸς ἐν ἀπὸ τὰ νῶτὰ τῆς. Τώρα ἡ διάταξις τοῦ ἔργου μόνη μᾶς πληροφορεῖ διὰ τὴν γενικὴν πορείαν τῆς ἐργασίας. Εἶναι καταφανές, ὅτι τ' αὐτὰ δὲν γεννῶνται κατὰ στοιχοῦς μακροσκελεῖς, ἀλλὰ μᾶλλον κατὰ σειράς κυκλοτερεῖς, κατὰ δακτυλίους, οἱ ὁποῖοι ἐπιτίθενται, ἐναλλάσσοντες τοὺς κόκκους τῶν. Ἡ ἀπόθεσις τῶν αὐγῶν ἀρχίζει ἀπὸ τῶν κάτω, τῆς κατωτέρας ἄκρας τοῦ διπλαῦ τοῦ πύκου φύλλου καὶ τελειώνει πρὸς τὰ ἄνω. Ἐὰν τὰ πρωτότοκα εἶναι τοῦ κατωτέρου δακτυλίου, τὰ ὑστερογενῆ εἶναι τοῦ ἀνωτέρου. Ἡ διάταξις τῶν λεπίων, τὰ ὁποῖα διατηροῦν τὴν κατὰ μήκος κατεύθυνσιν καὶ εἶναι προσκεκολλημένα ἀπὸ τὴν ἄκρην, ποῦ

διευθύνεται πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ φύλλου, δὲν ἐπιδέχεται προαγωγὴν τοῦ ἔργου ἄλλην.

Ἄς μελετήσωμεν ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σκέψεως τὸ κομψὸν οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον ἔχομεν ὑπ' ὄψει. Νέοι ἢ εἰς ὄριμον ἡλικίαν, ἀκαλλιέργητοι ἢ μὲ διάνοιαν ὑψηλὴν, θὰ εἴπωμεν ὅλοι, βλέποντες τὸν χαριτοβριθῆ στάχην τοῦ βόμβυκος: εἶναι ὠραῖον! Καὶ ὅ,τι θὰ μᾶς κάμῃ μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν, εἶναι, ὅχι τόσον τὰ ὠραῖα μαργαριτάρια ἀπὸ σμάλτο, ἀλλ' ὁ συνδυασμὸς τῶν ὁ τόσον γεωμετρικὸς. Κρίσις πράγματι σοβαρὰ, τάξις χαριτωμένη κατευθύνει τὸ ἔργον ἐνὸς ἀσυναίσθητου, ἐνὸς ταπεινοῦ μεταξὺ τῶν ταπεινοτέρων. Μία τιποτένια πεταλουδίτσα ἀκολουθεῖ τοὺς ἀρμονικοὺς τῶν ρυθμῶν νόμους!

Ἐὰν τοῦ ἐπήρχετο ἡ ἰδέα νὰ καταλίπῃ ἀκόμη μὴ φορὰ τὸν κόσμον τοῦ Σιρίου καὶ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν πλανήτην μας ὁ Μικρομέγας, θὰ εὕρισκεν, ἀρὰ γε, τίποτε ὠραῖον εἰς τὸν κόσμον μας; Ὁ Βολταῖρος μᾶς τὸν παρουσιάζει σχηματίζοντα φακὸν μὲ ἓνα διαμάντι τοῦ περιδεραιῶν του, διὰ νὰ ἡμπορέσῃ νὰ ἰδῆ ὀλίγον τὸ πλοῖον μὲ τὸ τριπλὸν κατάστρωμα, ποῦ ἐξώκειλεν ἐπάνω εἰς τὸ μεγάλο νῆχι του. Ἡ συνομιλία ἀρχίζει μὲ τὸ πλήρωμα. Ἐνα κομμάτι τοῦ νυχιῦ καμπύλο, ὡς κατεβασμένη σημαία, σκεπάζει τὸ πλοῖον καὶ χρησιμεύει ὡς κέρας ἀκουστικόν· ἓνα μικρὸ σκαλιστήρι τῶν δοντιῶν, ποῦ μὲ τὴν μυτερή του ἄκρην ἐγγίζει τὸ πλοῖον καὶ μὲ τὴν ἄλλη τὰ χεῖλη τοῦ γίγαντος, εἶναι καμπόσες χιλιάδες ὀργυιᾶς ὑψηλὸ καὶ χρησιμεύει γιὰ τηλεφῶνον. Ἀπὸ τὸν περίφημο αὐτὸ διάλογο ἐξάγεται, ὅτι, διὰ νὰ κρίνῃ κανεὶς ἀκριβῶς τὰ πράγματα καὶ νὰ τὰ ἰδῆ ὑπὸ νέας ἀπόψεως, δὲν ὑπάρχει τίποτε συντελεστικώτερον, παρὰ ν' ἀλλάξῃ ἡλιακὸν σύστημα.

Ἐπάρχει τότε πιθανότης, ὅτι ὁ κάτοικος τοῦ Σιρίου θὰ ἐσχημάτιζε ταπεινὴν ἰδέαν τῆς καλλιτεχνικῆς μας εὐμορφίας. Δι' αὐτὸν τ' ἀριστοτεχνήματα τῆς ἀγαλματοποιίας, κἂν ἔτι ἐξηλθόν τῆς σμίλης τοῦ Φειδίου, θὰ ἦσαν κομμάτι ἀπὸ μάρμαρον ἢ κρατέρωμα κατὰ τι πλέον ἐνδιαφέρουσαι ἀπὸ τὰς λαστιχένιας τῶν παιδιῶν κούκλας. Οἱ πίνακες μὲ τὰ τοπία θὰ ἐκρίνοντο ὡς τινάκια μὲ σπανίαι μὲ ἀντιπαθητικὴ μυρωδιά· τὰ τεμάχια τῶν μελοδραματικῶν ἔργων θὰ ἐχαρσκτηρίζοντο ὡς κρότοι δαπανηροί.

Αὐτὰ τὰ πράγματα, ἔδαφος ἐξαισθητικῶν τῶν αἰσθητικῶν, ἔχουν σχετικὴν αἰσθητικὴν ἀξίαν ὑποβεβλημένην εἰς τὴν ὄργανικὴν συγκρότησιν τοῦ κρίνοντος. Βεβαίως, ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου καὶ ὁ Ἀπόλλων τοῦ Βελγέσιρε εἶναι ἐξαισία, ἀλλὰ, παρὰ ταῦτα, χρειάζεται, διὰ νὰ τὰ κρίνῃ κανεὶς, κάτι ἐξησκημένο. Ὁ Μικρομέγας, ἐὰν τὰ ἐβλεπε, θὰ ἔκτριπεν ἀφαικτικῶς τὴν ἰσχυρότητα τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς. Τὸ ὠραῖον ἀπολύτως ἐπιβάλλει ἄλλο τι ἀπὸ τοὺς ὡς βατράχων ἀθλίους τῶν ἀνθρώπων μῦς.

(ἀκολουθεῖ)

ΝΟΕΜΗ Α ΣΩΗΡΟΥ

Η ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

ΣΚΗΝΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

(Διασκευή)

(συνέχεια από σελ. 285)

2. — Μέχρι του οικοτροφείου.

Αι όλίγαι εβδομάδες, αι όποια έμειναν απο τον ήμεραν εκείνην εως την 1 Ιουλίου, επέρασαν πολυ γρήγορα. Η κ. Άννα ειργάσθη πολυ βιαστικά, δια να έτοιμάσθ τὰ ενδύματα της 'Ιλζας.

Η διευθύντρια του σχολείου, ευθύς ως έλαβε την επιστολήν του κ. Μαρίου, απήντησεν, ότι δέχεται ευχαρίστως την κόρην του και ταυτοχρόνως εστειλεν ένα κατάλογον όλων των πραγμάτων, τὰ όποια κάθε οικότροφος επρεπε να φέρη μαζί της κατά την εισοδόν της εις το οικοτροφειον.

Η 'Ιλζα περιεγέλα όλον εκείνον τον κατάλογον και ιδιαιτέρως τὰς εμπροσθέλλας τὰς εβρισκε πολυ γελοίες και περιττές.

— Αὐτὰ τὰ κουτὰ πράγματα εγώ δεν τὰ φορώ, μητέρα, και να μη τὰ βάλης μέσα εις την τσάντα μου.

— Και όμως πρέπει να συμμορφωθής με τὰ εθίμα του σχολείου, απήντησεν η μητέρα. Κότταξε αυτην την ωραία κυανόλευκη εμπροσθέλλα με τὰ κεντήματά της! Δεν είναι ένας ωραίος στολισμός για ένα μικρό κοριτσάκι, το όποιον θέλει να γίνη χρήσιμον στο σπίτι;

— Εγώ δεν θα εργασθώ εις το σπίτι, απήντησεν η 'Ιλζα με ένα τονον χωρις ανατροφην' μόνον αυτό μας ελειπε! Να μη φαντάζεσθε, ότι θα πάγω στο μαγειριό και θα εργάζωμαι, είτε στις κάμαρες και να καθαρίζω.

— Μη μεγαλοποιείς τὰ πράγματα, απήντησεν η κ. Άννα. Ειξεύρεις πολυ καλά, ότι από σε τοιαυτα πράγματα ποτέ μας δεν θα ζητήσωμεν. Εάν δεν θέλγς να φορέσγς τὰς εμπροσθέλλας, τότε να τὸ εἰπῃς στην διευθύντριαν και εκείνη ίσως εκπληρώσει την επιθυμίαν σου.

— Δεν θα την ερωτήσω. Τέτοια πράγματα δεν είναι δική της δουλειά.

Αυτή ητο η απάντησις της 'Ιλζας.

Και με τὰ λόγια αυτὰ αφήκε την μητέρα της, την όποιαν εχθρεύετο πολυ.

Όλα τὰ ωραία ασπρόρουχα και τὰ κεντήματα, τὰ όποια η κ. Άννα με πολλήν επιμέλειαν και προσογήν εξέλεξε, δεν ευρον εις την καρδιά της 'Ιλζας οδδὲ τὸ ελάχιστον ενδιαφέρον, δεν την ευχαρίστησαν διόλου.

Ειχε παρακαλέσει τον πατέρα της να της αγοράσθ μία μικρούτσικη κούτσα. Την κούτσα αυτη μόνη της θα εγέμιζε. Κάνεις δεν επρεπε να την βοηθήσθ εις αυτὸ και κανεις δεν επρεπε να ξεδρῃ τί θα εβαζε μέσα η 'Ιλζα, δια να μεταφέρῃ εις την νέαν της κατοικίαν.

— Αυτή είναι μία πολυ καλή ιδέα, ειπεν ο πατέρας της 'Ιλζας' πάρε μαζί σου ο,τι ο' ευχαρισται.

Τότε της ηγόρασε μίαν ωραίαν κούτσα

και εκαμε μίαν εκπληξιν εις το αγαπητό του παιδί.

Ότε η 'Ιλζα, γοητευμένη από την ευχαρίστησιν, εκρεμάσθη εις τον λαιμόν του πατέρα της και δε υστερον από πολυν καιρόν τον ωνόμασε πάλιν «μικρέ μου πατεράκη», τότε ο κ. Μάριος ησθάνθη μέσα εις την καρδιά του βαθειαν συγκίνησιν και εστρεψε το πρόσωπον, δια να μη δείξῃ τὰ βρεγμένα μάτια του.

Μίαν ήμέραν προ της αναχωρήσεώς της, εκλείσθη εις το δωμάτιόν της και ηρχισε να γεμίζῃ τὸ κασάκι της.

Αλλὰ πώς; Όλα ανακατωμένα, όπως της ηρχοντο εις τὰ χέρια.

Κατά πρώτον το αγαπημένο της φόρεμα μαζί με την δερματινήν ζώνην ερρίφθησαν μέσα εις την κάσα και με τὰ χέρια της τὰ επίεζε. Κατόπιν η ύψηλὸς πέτσινες μπότες της με την σκόνιν και με τὰς ἀκαθαρσίας, όπως ευρίσκοντο την στιγμην εκείνην.

Επειτα μία φουσαρμόνικα μισοσπασμένη, ένα καινούργιο περιλαίμιον σουακρού και, επί τέλους, απου όλα τὰ αξιοπερίεργα αυτὰ πράγματα εμβήκαν εις την κάσα μέσα, επήρην ένα ποτήρι, μέσα εις τὸ όποιον εκάθητο ένας βάτραχος.

Μόλις ηδύνατο να το πιστεύσῃ κανεις, και όμως και αυτὸς επρεπε να τοποθετηθῇ εκεἰ μέσα εις τὸ κασάκι' ειχε τὸσον συνειθίσει με τὸ ζῦον εκεἶνο. Επήρην ένα καλοκεντημένο μανδηλι' από το συρτάρι, εσκεπασε το ποτήρι, εβαλε κατόπιν ένα χάρτινο σκέπασμα, ηνοιξε μεγάλες τρύπες επάνω και αφήκε μερικὸς μυλγες μέσα.

— Έτσι, ειπε, πολυ ευχαριστημένη από την ταξιδέτησιν εκείνην, σε εφρόντισα αρκετά, καλό μου ζῦο, και δεν θα πεινάσγς καθόλου στο μακρὸ σου ταξίδι.

Πὼς τὸ ποτήρι εἰμπόρεσε να τὸ βάλῃ μέσα εις την κάσα, ητο κατόρθωμα, το όποιον επέτυχε κατόπιν πολλου κόπου, αλλ' επί τέλους κατόρθωσε να κλείσῃ και τὸ σκέπασμα της κούτσας, το όποιον τὸ εμποδίζε κάτι, και δι' αυτὸ η 'Ιλζα επρεπε να γονατίσῃ επάνω εως δευ αυτὸ κλεισθῇ με κλειδαριά.

Τὰ μικρὰ κλειδιά τὰ ετράδηξεν, εκλεισε και κατόπιν με ένα μαυρο κορδονάκι τὰ εκρέμωσεν εις τον λαιμόν της.

Τὸ εσπέρας, απου εφαγαν και οι γονεις της εμεναν ακόμη εις τὸ τραπέζι, η 'Ιλζα εβγήκεν εις την αυλήν και εκαμεν ένα γύρον εις τον σταθλον.

Πρώτον απεχαιρέτησε τὰ πουλιά, τὰ περιστέρια, τὰς ἀγελάδας και τὰ αλογα, διότι την επαύριον εφείλε να τὰ εγκαταλείψῃ.

Ο αποχωρισμός της από τὰ σκυλιά την ελύπησε πάρα πολυ. Τὰ παιδιὰ της Διάνας, τὰ όποια ειχον μεγαλώσει και την αποχαιρετοσσαν τρυφερά, επέσωσαν τὰ δάκρυά της.

Πλησίον της εστέκετο ο 'Ιωάννης' αυτὸς εγνώριζε την μικρὰν δεσποινίδα από την πρώτην ήμέραν της γεννήσεώς της και την αγαποσθεν υπερβολικά. Όταν ειδε την 'Ιλζαν να κλαίῃ, ηρχισε και εκείνος.

— Όταν η μικρὰ μας δεσποινίς επιστρέψῃ, ειπε με τρυφερόν τρόπον ο υπηρέ-

της και την εχάιδευσε εις τὸ μάγουλον, τότε θα είναι μία μεγάλη κυρία. Α! δεσποινίς 'Ιλζα, ο καλὸς ο καιρὸς επέρασεν. Αχ! και εις τὰ σκυλιά πὼς θα γίνῃ αλοθητική η αναχώρησίς σας! Είναι τὸσον γνωστικά! εχουνε ανθρώπινε λογικό! πὼς χαϊδεύονται, ὡσαν να ξεύρουγ, ότι αυριον θα τὰ αφήσετε!

Η φωνή του 'Ιωάννου ηρχισε να τρέμῃ και δεν ημπορουσε περισσοτερα να ειπῃ.

— 'Ιωάννη, ειπεν η 'Ιλζα με λυγμούς, να φροντίζγς τὰ σκυλιά' εαν θέλγς να μου κάμγς μίαν μεγάλην και τελευταίαν υπηρεσίαν...

Η 'Ιλζα εχαμήλωσε την φωνήν της, εστρεψε γύρω της να ιδῃ μήπως την ακούσῃ κανεις, επειτα συνεπλήρωσεν:

— Εάν θέλγς να μου κάμγς μίαν μεγάλην υπηρεσίαν, πάρε τον Μπόμαν — τὸ μεγαλύτερο της Διάνας παιδι — και βάλε τον αυριον εις τὸ κάθισμα του αμαξά, να μου τον δώσγς δε αυριον εις τον σταθμόν' αλλὰ πρόσεξε, δεν πρέπει να τὸ μάθῃ κανεις. Εγὼ εβαλλα μέσα εις την κάσα μου ένα περιλαίμιον και μιὰ λωρίδα. Αλλὰ, 'Ιωάννη, ακούς; μυστικά.

Ο αμαξηλάτης ητο ευτυχής δια την παραγγελίαν αυτην, που τον εδωσε, και ότι ηδύνατο να εξυπηρετήσῃ την μικρὰν αγαπητήν του δεσποινίδα.

Εχαμογέλασε πανούργως και υπεσχεθῃ, ότι θα πάρῃ μαζί του τον Μπόμαν με τὸσην επιδεξιότητα, ὡστε κανμία ανθρώπινος ψυχῃ να μη τον παρατηρήσῃ.

Την επομένην το πρωί εστέκετο εμπρός εις την θύραν το αμάξι, το όποιον θα ὠδηγουσε την 'Ιλζαν εις τον σιδηρόδρομον. Ο κ. Μάριος την συνώδευσε μέχρι του οικοτροφείου, δια να την παραδώσῃ μόνος εις την διευθύντριαν, και ηθελε και ο ίδιος να βεβαιωθῃ που το πολυτιμότερόν του ον θα παρεδίδετο.

Η κ. Άννα επλησίασε την 'Ιλζαν δια να την αποχαιρετήσῃ τρυφερά και με συγκίνησιν, αλλ' η κόρη απετίναξε τὰς ἀγκάλας της μητρός της με ένα υφος απότομον και πεισματάρικον.

— Αντίο! αντίο! ειπε διακεκομμένα και ετινάχθη μέσα εις την αμαξαν.

Οδδέποτε η μητέρα της ημπορουσε να μαντεύσῃ πὸσην θλιψιν θα την προξενουσεν αυτὸς ο αποχωρισμός.

Ότε η αμαξα εξεκίνησε και η Άννα την παρηκολούθησε, τρέχουσα εις ένα μικρὸ διάστημα, η 'Ιλζα εσκυφεν από τὸ αμάξι και με δακρυσμένα μάτια της εκαμε νεύμα.

Πολυ καλά εγινε, που ο πατέρας δεν ειδε τὰ δάκρυα της κόρης του' αλλως θα διέτασσε κανοιαν επιστροφήν.

Εἰς τον σταθμόν, όταν όλαι οι προετοιμασται ειχον τελειώσει και η 'Ιλζα εμβήκεν εις τὸ βαγόνι, ο 'Ιωάννης εμβήκε με τὸ κασκέτο εις τὸ χέρι και με τὸ σκυλί κάτω από την μασχάλην.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΑΕΙΟ

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Ἀγαπητοὶ φίλοι,

Πέρουσι, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ σχολικοῦ ἔτους, διεδόθη ἡ φήμη, ὅτι ὑπερθεώθησαν αἱ διευθύνσεις τῶν διαφόρων σχολῶν νὰ σχηματίσωσι σώματα προσκόπων, προπονοῦντες οὕτω τοὺς νέους, ὅπως ἀργότερον, πειθήνιοι εἰς τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος, παρουσιασθῶσιν, ὁποσδήποτε ἐφωδιασμένοι δι' ἀρκετῆς σωματικῆς ἀντοχῆς, πρὸς ἐπιτέλειαν τοῦ ἱεροῦ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντος.

Οἱ πλεῖστοι, βεβαίως, διηρωτήθητε τί σημαίνει τὸ τοιοῦτο. Τί ἐστὶν πρόσκοπος κατὰ πρῶτον καὶ ἔπειτα τί θὰ κάμωσιν οὗτοι; Μετ' οὗ πολλὰς ὅμως ἐβδομάδας εἶδατε νεαρὰ παιδιά, ὁμοίομορφον φέροντα κάλυμμα, πολλὰ δὲ καὶ στολὴν, νὰ διασχίζουν τὸ Πέραν.

— Τίνες οὗτοι; πόθεν ἔρχονται;

— Εἶναι πρόσκοποι καὶ ἐπιστρέφουσι ἀπὸ τὰ γυμνάσια.

— Ἀλήθεια! καὶ τί κάμουν εἰς τὰ γυμνάσια;

— Νά... μανθάνουν πρῶτα-πρῶτα πῶς νὰ περπατοῦν καὶ ἔπειτα πῶς νὰ κανονίζουν τὸ βῆμά των, ὥστε νὰ μὴ κουράζωνται εὐκολα. Μανθάνουν νὰ καταλαμβάνουν καὶ μαντεύουν τὰ διατρέξαντα γεγονότα ἀπὸ ἐλάχιστα διδόμενα. Μανθάνουν πῶς νὰ περιποιῶνται τοὺς κατὰ δυσάρεστον παθόντας. Τέλος, μανθάνουν πολλὰ πράγματα χρησιμὰ, ὅχι μόνον εἰς στρατιωτικὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα ἄνθρωπον, προωρισμένον νὰ ζήσῃ μαζί με ἄλλους.

— Ἔτσι λοιπὸν αἱ;... Μὰ αὐτοὶ φοροῦν στολὴν στρατιωτικὴν; μήπως εἶναι νεοσύλληκτοι καὶ τώρα μανθάνουν τὰ πρῶτα στρατιωτικὰ μαθήματα;

— Ὄχι. Αὐτοὶ δὲν ὁμοιάζουν τοὺς στρατιώτας; δὲν ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν των καὶ δὲν κοιμῶνται εἰς στρατώνας. Ἄλλως τε, δὲν μανθάνουν πράγματα μόνον στρατιωτικά. Ἰδίως μανθάνουν πῶς νὰ ἐνεργῶσιν εἰς τὸν βίον των, πῶς πρέπει νὰ φέρωνται πρὸς τοὺς ὁμοίους των καὶ πρὸς τὰ ζῷα, πῶς πρέπει νὰ μεταχειρίζονται τὴν δύναμίν των ἢ τὴν ἐξυπνάδα των πρὸς κοινὸν ὄφελος κττ. Ἡ δὲ στολὴ τους δὲν συντελεῖ, παρὰ μόνον διὰ νὰ φαίνωνται ὡς ἐν μόνον σῶμα ἀρμονικόν, τοῦ ὁποίου κάθε μέλος ἐργάζεται διὰ τὴν γενικὴν εὐεξίαν καὶ ἀνθηρότητα τοῦ σώματος, εἰς ὃ ἀνήκει. Ἐνόησες; Αὐτοὶ δὲν εἶναι στρατιῶται, εἶναι πρόσκοποι.

— Καλόν, λοιπὸν, πρᾶγμα φαίνεται νὰ εἶναι κάνας πρόσκοπος. Δὲν μοῦ λέγεις, πῶς ἐγεννήθησαν αὐτοὶ καὶ πῶς εἶναι διωργανωμένοι;

— Πολὺ εὐχαρίστως. Ἄλλ' ἐδῶ δὲν ξέρω, διότι εἶναι κατὰ καινούργιο διὰ τὴν πόλιν

μας. Εἴμπορῶ ὅμως, ἀπὸ ὅσα ἐδιάβασα, νὰ σὲ πῶ πῶς ὑπάρχουν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ πολλὰ σχετικὰ ἄλλα με αὐτοὺς.

Τοιαύτη τις συνομιλία συνήφθη τότε μετὰ ξοῦ καὶ φίλου τινός, προτιμῶντος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν κινηματογράφον, μέσα εἰς τὴν πνιγηρὰν καὶ μολυσματικὴν ἐκείνην ἀτμόσφαιραν, παρὰ νὰ με συνοδεύσῃ ἕως εἰς τὸν Κεάτ-χανέ, εἰς τὰ περὶχωρα τοῦ ὁποίου συνηθέστατα μετέβαινον, ἐπιστρέφων τὸ βράδυ κατευχαριστημένος, διότι ἀνέπνευσα καὶ εὐρέθη δι' ὀλίγας στιγμὰς εἰς τὰς φιλοσόφους ἀγκάλας τῆς μητρὸς φύσεως, ἣτις μοὶ προσέφερον ὡραῖον ἀναψυκτικόν, τὸν μυροβόλον ἐκείνον ἀέρα, ὅστις καὶ μόνος θέλει με παρακινεῖ πάντοτε νὰ ἐπισκέπτομαι, ἔστω καὶ ἐπ' ὀλίγον, τὴν παμμήτορα φύσιν, τὴν πάντοτε πλουσιοπαρόχως ἀμείβουσαν τὸν ἀγαπῶντα αὐτὴν, δωροῦσα αὐτῷ τὴν ὑγίαν πρὸ πάντων.

Οὐχ ἦττον ὅμως κατώρθωσα νὰ προσελκύσω τὴν προσοχὴν τοῦ περισσότερον ἐπὶ τῆς φύσεως καὶ νὰ τοῦ ἀλλάξω τὰ μυαλά. Οἱ συχνοὶ πονοκέφαλοί του ἐπέρασαν καὶ αὐτὸς περισσότερον ἔμοῦ κηρύσσει τὴν πρὸς τὴν φύσιν ἀγάπην.

Καὶ σύ, λοιπὸν, φίλε ἀναγνώστα καὶ ἀγαπητὴ ἀναγνώστριά, ἂν μὲν εἶσαι ἤδη λάτρης καὶ θαυμαστῆς τῆς φύσεως, θὰ εὐρης ἐν τοῖς ἐξῆς ἱκανοποίησιν καὶ στήριγμα ἀρκετὰ στερεὸν διὰ τὰς ὑπὲρ αὐτῆς προπαγάνδας σου. ἂν δ' ὄχι, θέλεις κατανοήσῃς τότε τί χάνεις καὶ θὰ ἀλλάξῃς πλέον τακτικὴν, συγκινούμενος ἤδη, θαυμάζων τὴν φύσιν, ἣς ἄχρις ὧρας δὲν ἀπέλιυσες ἀρκούντως.

Ἐρρωσο.

— Πόθεν οἱ πρόσκοποι.

Ἡ ἰδρυσις τῶν προσκόπων εἰς τὰς βρετανικὰς νήσους, ὅπου τὸ πρῶτον συνετάχθησαν σώματα τοιούτων, ὀφείλεται εἰς τὸν στρατηγὸν Baden-Powell, τὸν ἐπίμονον ὑπερασπιστὴν τῆς Mafeking, πολιορκουμένης ὑπὸ τῶν Βόερς. Ὁ διάσημος οὗτος Ἄγγλος ἀξιωματικὸς μετέσχεν ὄλων τῶν μεγάλων ἐν ταῖς ἀποικίαις πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων τῆς πατρίδος του, τὸν δ' ἐλάχιστον καιρὸν τῆς ἀναπαύσεώς του διέθετε πάντοτε εἰς τὴν λατρείαν τῆς φύσεως καὶ τῆς φυσικῆς ἐν γένει ἀγωγῆς.

Διιδὼν ὁ Baden-Powell τὴν ἔνεκα τοῦ πολέμου τοῦ Τράνσβααλ ἐπεληθρῦσαν σημαντικὴν ἀραίωσιν τῶν στρατιωτικῶν στελεχῶν τῆς πατρίδος του, ἔκρινεν ὡς ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον διὰ τὸ μέλλον αὐτῆς νὰ προετοιμάσῃ ἄνευ ἀναβολῆς γενεὰς ρωμαλέων νέων, καλῶς ὀπλισμένων διὰ τὴν ζωὴν, ἠθικοῦ ἀκμαίου καὶ ἀφωσιωμένων εἰς τὴν πατρίδα των. Ἐκ τούτων, λοιπὸν, ὀρμώμενος ὁ στρατηγὸς Baden-Powell, ἰδρυσε τοὺς πρόσκοπους, ὧν ὁ θεσμός, ἐνεκά τινων τῶν στοιχείων του, εἶναι θαυμάσιον μέσον ἠθικῆς μορφώσεως καὶ ἀγωγῆς τῶν νέων.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΑΛΗΘΗΝΙ Η ΜΥΘΟΙΣ

ΤΑ ΣΤΡΟΥΘΙΑ

Εἰς ἓνα μικρὸ χωριὸ ὑπήρχαν θαυμάσιοι κῆποι, μέσα εἰς τοὺς ὁποίους ἐφύτρωνον ὡραιότατα δένδρα καρποφόρα.

Ἐκαμον τὰ δὲ νδρα ἐκεῖνα διαφόρους γλυκεῖς καρπούς. Ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα αὐτὰ τὴν ἀνοιξὴν κατὰ τὸ θέρος ἤρχοντο καὶ ἔκαμον φωλεὰς κατὰ πολὺ εὐμορφα στρουθία, τὰ ὁποῖα ἐγέμιζον τὸν ἀέρα μετὰ τὴν ὡραίαν λαλιάν των καὶ μετὰ τὰ χαριτωμένα των κελαδήματα.

Ἄλλὰ τὰ παιδιά τοῦ χωρίου ἐκείνου ἦσαν κακὰ καὶ ἀνόητα.

Μίαν ἡμέραν ἐμαζεύθησαν καὶ ἀπεφάσισαν ὅλα μαζί νὰ κάμωσιν πόλεμον ἐναντίον τῶν πουλιῶν ἐκείνων. Ἐρχισαν, λοιπὸν, νὰ χαλοῦν τῆς φωλῆς των καὶ μετὰ λαστιχένιες σφενδόνας νὰ ρίπτουν σκάγια εἰς τὰ ἐκεῖνα πουλάκια.

Τὰ στρουθία τότε, ὅταν εἶδαν, ὅτι κινδυνεύει ἡ ζωὴ των καὶ ἂν θὰ μείνουν εἰς τὴν διάκρισιν τῶν μικρῶν ἐκείνων, θὰ ἐσκοτώνοτο ὅλα, ἀπεφάσισαν νὰ φύγουν καὶ μίαν ὡραίαν πρωΐαν ὅλα τὰ πουλιά εἶχαν πάγει εἰς ἄλλο χωριό. Δὲν ἔμειναν οὔτε ἓνα.

Τὰ παιδιά ἦσαν ἱκανοποιημένα, διότι ἔγιναν νικηταί· εἶχαν διώξῃ ὅλα τὰ πουλιά καὶ ἔχαIRON.

Ἦτο τότε ἀνοιξίς.

Λίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν πουλιῶν, τὰ δένδρα ἐπλημμύρισαν ἀπὸ κάμπιες, ἀπὸ ζούφια, ἀπὸ ἔντομα, τὰ ὁποῖα ἀνέβαινον ἐπάνω εἰς τὰ κλαδιά, ἐτρωγαν τὰ φύλλα, ἐμασσοῦσαν τὰ ἄνθη.

Κάνεις δὲν ἐπρόφθανε νὰ καταστρέψῃ τὰ ζούφια ἐκεῖνα.

Ἦλθε καὶ τὸ θέρος, καὶ τὰ δένδρα δὲν ἔκαμαν διόλου καρπούς, τὰ παιδιά δὲν εἶχαν τίποτε νὰ φάγουν καὶ ἐλυποῦντο.

Τί εἶχε συμβῆ;

Τὰ πουλιά, τὰ ὁποῖα τὰ κακὰ παιδιά εἶχαν διώξῃ, ἐτρωγαν τὰ ζούφια τῶν δένδρων, ὅταν δὲ τὰ βλαβερὰ ἐκεῖνα ἔντομα ἔμειναν ἀνενόητα, τότε ἐπολλαπλασιάσθησαν καὶ κατέστρεψαν τὸν καρπὸν.

Βλέπετε, λοιπὸν, ποίους ἐτιμώρησεν ἡ ἀσπλαγχνία αὐτῆ τῶν μικρῶν; αὐτοὺς τοὺς ἰδίους.

Ὁ Θεὸς πρὸς τὸ καλὸν μας πάντα ἰθεὺς ἐκ τῆς θεῆς. ἂν τοιμήσῃ τὸν θυμὸν των νὰ τερπῆ.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΜΗΤΡΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Βλέπετε αὐτὰς τὰς γυναῖκας, ποῦ κάθονται ἐκεῖ; Ἔρχονται ἀπὸ τὰ περὶχωρα τῆς πόλεώς μας. Εἶναι τρεῖς καὶ ἔχουν εἰς τὴν χάριν τῶν ἀπὸ ἕνα φορτίον ξηρῶν ξύλων, τὰ ὅποια εἰς τὴν κέθε μίαν ὑπερβαίνουν τὰς 35 ὀκάδας! Θὰ μὲ ἐρωτήσετε τὴν αἰτίαν· θὰ σᾶς τὴν εἰπῶ: Αὐταί, ἀφοῦ πωλήσουν τὰ ξύλα των, θὰ πάρουν τὸ ψωμί των. Ἀρά γε, τὰ κέρδη θὰ φθάσουν διὰ τὸ ἀγοράσουν; Αὐτὰ τὰ ἀτυχή πλάσματα, καὶ μάλιστα γυναῖκες, ἐργάζονται ἡμέραν καὶ νύκτα τὰς πλέον κριπώδεις ἐργασίας καὶ κατὰ πολὺ ἀνωτέρας τῶν δυνάμεων των, διὰ τὸ καρδίον ὀλίγα χρήματα, διὰ τὸ μὴ ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν πείναν. Παρατηρήσατέ τας· ἕνας βαθὺς στεναγμὸς ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμα τῆς μιᾶς, ἕνα δάκρυ λύπης σὲ μᾶτια τῆς δευτέρας καὶ μιὰ φωνὴ παρακώνου αὐτῆς τρίτης. Αὐτὰ θὰ τὰς ἀνακουφίσουν; ὄχι! τὸ πρόσωπόν των εἶναι ὠχρὸν καὶ μελαγχολικόν, αἱ δυνάμεις των ἐξηντημέναι. Φαντασθῆτε τὴν λύπην των! ἢ μὲν πρώτη καὶ τρίτη εἶναι μόναι εἰς τὸν κόσμον· ὁ θάνατος ἀφήρησεν τὰ παιδιὰ των, τοὺς συζύγους των, εἶναι ἀνιπερᾶπιστοι. Ἄλλὰ ἡ μεσαία εἶναι μᾶλλον ἀξολύπητος, διότι ἔχει δύο ἀγοράκια καὶ ἕνα κοριτσάκι εὐμορφο καὶ καλοανατεθραμμένον. Δακρύει, διότι σκέπτεται, ὅτι ὑστερον ἀπὸ τὴν τόσον κοπιώδη ἐργασίαν τῆς δὲν θὰ δυνηθῆ νὰ χορτάσῃ τὰ παιδιὰ τῆς μόνον μὲ ψωμί. Λυπεῖται, διότι τὰ μικρὰ τῆς μεγαλώνουν χωρὶς νὰ μάθουν ὀλίγα γράμματα, διὰ τὸ μὴ τυραννῶνται εἰς ὄλην των τὴν ζωὴν. Βλέπει σᾶς καλοφορεμένους, συγκρίνει τὰ ἴδικά τῆς μὲ ἑσᾶς· τί παράκονο, τί λύπη, τί συγκίνησις σχίζει τὴν καρδίαν τῆς!

Ἀρά γε, συμμερίζετε τὴν λύπην των; Βλέπω τοὺς καταλόγους τῶν προσφορῶν εἰς τὸ «Ὄλα Ὄλα»· ἔχομεν καλὰ διαθέσεις, ἀλλὰ τὸ εὐσπλαγχνικόν μας χέρι δὲν δύναται νὰ προσφθάσῃ παντοῦ! Παρατηρήσατε ἀκόμη περισσύτερον τὴν δυστυχὴ ἐκείνην μητέρα· γυρνᾷ τὸ βλέμμα τῆς δεξιὰ καὶ ἀριστερά, βλέπει μίαν κυρίαν καλοφορεμένην καὶ πλουσίαν. Ἡ ἀπελπισία τὴν ὠθεῖ διὰ τὸ ἐπαιτήσῃ, ἀλλ' ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ ἀγκράτεια, αὐτὰ τὰ δύο καλὰ προσόντα, ποῦ ἔχει, δὲν τῆς τὸ ἐπιτρέπουν. Ἀρά γε, θὰ ἔχη ἕνα κομμάτι ξερὸ ψωμί γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς ἢ θὰ κοιμηθοῦν νηστικά; Ἐπὶ τέλους ὁμοῦς ἡ ἀπελπισία τὴν ἐρριψεν εἰς τὸ αἰώνιον βάρανθρον τοῦ ἀγρίου καὶ σκληροῦ θανάτου, ἢ λύπη κατέλαβεν ἐκείνη τὰ δυστυχῆ ὄρφανά! Τώρα πῶς θὰ μεγαλώσουν, πῶς θὰ ἀνατραφοῦν; Ἐὰν ὁ ἐπίγειος προστάτης ἔλειπεν, ὁ πολυεὐσπλαγχνος, ὁ ἐπουράνιος Πατήρ θὰ τὰ προστατεύσῃ. Ἀπέθανεν ἡ δυστυχὴς, δὲν ἠμπόρεσε νὰ βαστάξῃ ἢ τάλαινα εἰς αὐτὰ τὰ βάρανα

τῆς ζωῆς!... δὲν ἐπρόφθασε καὶ φάγη οὔτε τὸ τελευταῖον ξηρὸ ψωμί τῆς!...

Ἐξ αὐτῶν ὄλων τῶν φαινομένων βλέπομεν τί εἶναι ἡ πρὸς τὰ τέκνα τῆς μητρὸς ἀγάπη! Πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν αὐτὴν καὶ νὰ τὴν θεωρῶμεν ὡς τὸ μόνον τιμαλφέστερον, πολυτιμότερον ὄν εἰς τὸν κόσμον. Πόσας φορὰς ἐπαγρυπνεῖ εἰς τὸ προσκεφάλαιόν μας, ὅταν εἴμεθα ἀσθενεῖς, φροντίζει δι' ἡμᾶς, δι' ὅλα κουράζεται, βασανίζεται, φθείρει τὴν ζωὴν τῆς, καὶ τέλος ἀποθνήσκει!...

Ἄλλ' ἡμεῖς οὐδέποτε θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀνταμείψωμεν τοὺς κόπους τούτους τῆς ἀγαπητῆς καὶ προσφιλοῦς ἡμῶν μητρὸς!...

E. A. ΕΥΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ

Μέσα σὲ δάσος, μὲ πυκνὰ καὶ φουντωμένα δένδρα, μὲ βάλτους καὶ χαμόκλαδα, ἐβάδιζα μίαν μέραν. Ἦταν ἡμέρα σκοτεινὴ καὶ σκοτεινὸ ὄν μνημα τὸ δάσος τὸ πυκνὸ δένδρον, καὶ ἔταχυνα τὸ βῆμα.

Περπατοῦσα ὄν τυφλὸς, ποῦ σκοτεινὰ βαδίζεις, καὶ μὲ ραβδί σὲ χέρι τοῦ σκοιτόφτει καὶ δακρύζει. Ἐπήγαινα, δὲν ἔτυχεν ψυχὴ τὰ στυγερά καὶ ἔειρεχα ἀκράτητα, χωρὶς νὰ σταματήσω.

Ἦταν τὸ δάσος ἔρημον, ψυχὴ δὲν ἐφαίνόταν, μόνον ὁ ἀγριὸς βορρᾶς ὄν λυσασμένος ἦταν. Βαρειὰ βορροῦσα καὶ βαρροῖς νὰ ἔλεγε μὲ νόνο: — Εἰν' ἡ ζωὴ εἶνα μέλας ἡμέρα ἀνταροῖς μόνον.

Μὰ ἔαφνον καὶ ποῦ πήγαινα καὶ ὄν πουλὶ πετοῦσα μέσα σὲ δάσος τὸ πυκνὸ, κ' ἔκλαια καὶ θρηνοῦσα, ἀπ' τὴν ἀπελπισία μου καὶ τὸν πολὺ τὸν τρόμο, βλέπ' εἶνα φάσμα ὀλόασπον μὲ σταματᾷ τὸν δρόμον.

Μ' ἔπιασε ἀπ' τὰ χέρια μου, μὲ χόιδεψε τὸν ὄμο, καὶ μὲ λαχτάρα μ' ἔβλεπε σὲ μᾶτια καὶ μὲ νόνο — Ποῦ πᾶς; μὲ λέγει καὶ γλυκὰ-γλυκὰ χαμογελασ' εἶναι τὸ δάσος ἔρημον, κἀντεῖς δὲν σὲ φυλάει.

Ἦταν νεράϊδα, ποῦ σ' αὐτὰ δὲν βρῖσκαται τὰ μέρη, καὶ λούλουδα ὀλόασπον κρατοῦσα εἰς τὸ χέρι. — Πάρε αὐτὰ τὰ λούλουδα τ' ἀγνὰ καὶ μυρωμένα, ποῦται, μὲ λέγ', ἀμέραντα κ' ἀπ' ἔλεος σταγμένα.

Καὶ φώτισε τὰ μᾶτια μου μὲ φῶς γλυκειᾶς ἀχτίδος· ἦταν λουλούδια, ποῦ καλὴν «Λουλούδιαν τῆς Ἐλπίδας». Ἐγὼ στεκοῦμενα δεξιὰ ὄν ἀγῶμα ἔμπρὸς τῆς, μὲ προσεθὺς μὲ ἔβηνον τὸ μαγευμένον φῶς τῆς.

Καὶ πρὶν προσφθάσω μίαν μιλίαν νὰ βγάλ' ἀπὸ τὸ στόμα, ἔαφνον τὴν βλέπει χάνεται σὲ τὸ οὐρανὸν τὸ δόμα. Ἦταν ἄγγελος, ἀγνή, ποῦ τὸν Θεὸν λατρεύει, αὐτὸν ἐκεῖ ὑπηρετεῖ, μὲ Χερουβὶμ χορεύει.

Ἐστὲναξα τότε κ' ἐγὼ καὶ τρέχω ὄν ἀπίπτα, μὲ τῆς Ἐλπίδας πάντοτε τὰ λούλουδα ἐκείνα, καὶ ἔφθασα σὲ τὴν ἀκρὴν τοῦ καὶ βράθηνε ἔμπρὸς μου ποιλὰδα μὲ ὀλόασπον, ποῦ θορῶσα τὸ φῶς μου.

Ἦταν ἐκεῖ οὐράνια χαρὰ καὶ εὐτυχία, καὶ δὲν ἐφώλευε ποτὲ ἡ μαύρη δυστυχία. Ἐκεῖ ἀπέμεινα κ' ἐγὼ, ὅπου ἀνθίζον ἴα, ὅπου ὑπάρχει ἀληθινὴ ἢ τῆς ζωῆς ἀξία.

ANNETA ANAPLASSOU

Ἦτο μίαν ὥρα ἡμέρα ἀνοιξιάνικη. Τὴν προηγουμένην εἶχε καταπέσει ὀλίγη βροχή, ἢ ὅποια ἐκαθάρισε τελείως τὴν ἀτμόσφαιραν. Ὁ ἥλιος λαμπρὸς ἐφώτιζε τὸ σύμπαν, ἢ δὲ τριγύρω φύσις ἔχαιρεν.

Ὁ μικρὸς κήπος, φυτευμένος ἀπὸ ἀσπρες καὶ κορφυρὲς τριανταφυλλίης, καθὼς καὶ ἀπὸ διάφορα ἄλλα λουλούδια, ποῦ ἐσκορποῦσαν γλυκὰ μύρα, παρουσίαζεν ὄψιν μαγικὴν!

Οἱ τρεῖς ἀγαπητοὶ μου ἑλδουκοὶ κύκνοι ἐκολύμβων ἠσυχῶς καὶ καθρεπτίζοντο φιλοκάλλως εἰς τὰ νερά τῆς λίμνης.

Ὁ φίλος μου Μίμης κ' ἐγὼ, ἐφωδιασμένοι μὲ καλάμια, εἰς τὰ ἄκρα τῶν ὁποίων ὑψηρὸν πράσινα μικρὰ δίκτυα, ἐκυνηγοῦμεν τῆς πεταλοῦδες, ποῦ ἐπέτων ἀπὸ ρόδου εἰς ρόδον.

Πόσον ἔχαιρομεν, ὅταν κάμμιὰ ἀθήφα πεταλοῦδα ἐπιάνετο εἰς τὸ δίκτυον! καὶ πόσον ἐλυπούμεθα πάλιν, ὅταν ἐξέφευγεν αἰώνως ἀπ' αὐτό!

Ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν ἐτρέχομεν κυνηγῶντες αὐτὰς, ὅποτε ὁ διδάσκαλός μας, ὁ ὅποιος κατὰ τύχην διήρχετο ἐξωθεν τοῦ κήπου κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, μᾶς ἐφώνάζε καὶ μᾶς ἐπέπληξε διὰ τὴν ἀδικίαν μας συμπεριφορὰν ἀπέναντι τῶν πλασμάτων τοῦ Δημιουργοῦ. Ἦμεῖς ὁμοῦς, μόλις ἀνεχώρησεν, ἐξηκολογήσαμεν τὸ ἔργον μας, παρακούοντες τὰς καλὰς τοῦ συμβουλὰς.

Ἐνῶ ὁμοῦς ἐτρέχομεν ἀκάθεκτοι, ἐπέσαμεν καὶ οἱ δύο καταγῆς καὶ ἐκτυπήσαμεν τόσον δυνατὰ, ὥστε ἀμέσως εἰς τὰ πρῶτά μας δάκρυα ἐνεθυμήθημεν τὰ σοφὰ λόγια τοῦ διδασκάλου μας.

Ἐν τούτοις, μόλις παρήλθον μερικαὶ στιγμαί, ἐλησμονήσαμεν τὸ πάθημά μας, ἤρχισαμεν ἄλλο εἶδος παιγνιδίου, οὐχὶ ὀλιγότερον βαναύσου τοῦ πρώτου.

Μὲ τὰ μακρὰ μας καλάμια ἐπειράζομεν τοὺς καθήμενους λευκοὺς κύκνους, οἱ ὅποιοι περιφοβοὶ κατέφευγον ὀπισθεν τῶν ὑψηλῶν φύλλων, ποῦ ἦσαν φυτευμένα τριγύρω εἰς τὴν λίμνην.

Τὸ παιγνίδι αὐτὸ τόσον ἤρρεσεν εἰς τὸν Μίμην, ὥστε, κατενθουσιασμένος καὶ μεθυσμένος ἀπὸ τὸν θρίαμβόν του (!) ἐναντίον τῶν ἀνυπερᾶπιστων κύκνων, ἐγλύστησεν ἐπάνω εἰς μερικὰ πεσμένα σάπια φύλλα καὶ ἔπεσε φαρδύς-πλατὺς μέσ' στὴν λίμνην.

Εὐτυχῶς ποῦ εἰς τὰς φωνὰς του ἐπρόφθασεν ὁ κύρ-Γιάννης ὁ κηκουρὸς καὶ τὸν ἐβγαλε βρεγμένον ὄν τὴν γάτα.

Οἱ κύκνοι, καθὼς καὶ ἡ πεταλοῦδες, εἶχον ἐκδικηθῆ ἀρκετὰ καλὰ τὰ βάνουσα μας πειράγματα.

Ἐκτοτε ἐβάλαμεν γνῶσι καὶ ἡ πεταλοῦδες πετοῦν χαρίεσαι εἰς τὰ λουλούδια, οἱ δὲ κύκνοι λιχνίζονται, ὡσάν μαγικὰ παραβάκια, μέσ' στὰ γαλήνια νερά τῆς λίμνης.

ΔΗΜΟΣ ΚΑΖΕΒΟΥ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Ι' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Οι λήτται τών Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

ΓΙΩΡΓΟΣ καὶ ΔΑΚΗΣ Χ. ΑΓΓΕΛΙΔΑΙ

Ἐκ τῶν βραβευθέντων εἰς τὸν Ι' διαγωνισμόν.

•••••

Ὅταν παίρνω γράμματά σας, εἰς τὰ δαοῖά μου ἐκφράζεται τὰς κρίσεις σας διὰ τὰ ἔργα, ποῦ δημοσιεύονται εἰς τὸ Παιδικόν, χαίρω ἰδιαιτέρως, καὶ μαζί μου καὶ ὅλοι οἱ συνεργάται μας, διότι μὲ τὰς κρίσεις σας αὐτὰς φαίνεται ποῖαν ἰδέαν ἔχετε διὰ τὰ δημοσιεύματα. Ἐκφράζεται τὰς συμπροθέσεις καὶ τὰς προτιμήσεις σας καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐννοοῦμεν καὶ ἡμεῖς τί προτιμᾶτε.

Σήμερον ἀκριβῶς ἔρχομαι νὰ παρακαλέσω νὰ μᾶς γράψετε τί ἰδέαν ἔχετε διὰ τὸ ἔργον, ποῦ δημοσιεύεται τώρα εἰς τὸ Παιδικόν ἀπὸ ομαρῶν ἀρκετῶν ἐβδομάδων ὑπὸ τῆς συνεργατικῆς μας δ. Νοσῆς Ζωηροῦ. Τὰ ἔργα αὐτὰ «Εἰς ἀσφὸς ἔντομολόγος» καὶ ὁ «Θεωρῶς τῶν πεύκων» ὑπὸ Fabre, τὸ διαβάσατε; τίς ἦρθε; ποῖα εἶναι ἡ περὶ αὐτοῦ ἰδέα σας; τίς ἀρέσασεν παρόμοιαι μελέται ἢ οὐκ;

Ἐπὶ αὐτῶν τῶν ἐρωτήσεων σὰς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἀπαντήσετε. Ἐμῖνο ὅμως, τὸ ὅμοιον καὶ θὰ σὰς συστήσωμεν ἰδιαιτέρως, εἶναι νὰ μᾶς ἐκφράσετε τὴν εἰλικρινῆ σας γνώμην, χωρὶς νὰ περιορισθῆτε ἀπὸ τίποτε. Περιμένω, λοιπόν, μὲ ἐνδιαφέρον τὰς ἀπαντήσεις σας νὰ τὰς διαβάσω.

Ὁ Θεωρῶς Ι. Μανρίδης δίδει μίαν πολὺ ὀραίαν ἰδέαν. Σκέψετε τί μᾶς γράφει; ὅτι μὲ 5 καὶ μὲ 10 γρόσια δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συναχθῆ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν διὰ τὴν ἀγορᾶν βιβλίων. Προτείνει, λοιπόν, ὅπως ὁ καθεὶς στείλῃ μαζί μὲ τὰς χρηματικὰς δωρεάς του καὶ ἕνα βιβλίον σχολικὸν δὲν τοῦ χρειάζονται. Ἄν, λέγει, ἡ πρότασίς μου γίνῃ δεκτὴ, ἐγὼ στέλλω 8 βιβλία. Λοιπόν, ἀγαπητέ, ἡ πρότασίς σου εἶναι θαυμασίως παρακαλῶ δὲ ὅλας τοὺς καλοὺς μας φίλους νὰ μᾶς στέλλουν, μαζί μὲ τὰ χρηματικὰ βοηθήματα καὶ ἕνα βιβλίον αὐτοὶ μὲν δὲν θέλουν, φαντάζονται ὅμως, ὅτι θὰ εἶναι χρήσιμα διὰ τοὺς ἄλλους.

Ἐνεκρίθησαν τὰ ἔργα: «Ἡ χαρῆς τοῦ πλοῦτου» Μαρίας Κωνσταντῆ, «Μία κακὴ συμβουλή» Μηνῆ Γ. Ἀφθονίδου, «Τὰ ποιήματα Λευδοβίκου ΙΔ'» Ἀχιλλέως Ν. Σακελλαρίδου, «Ἡ κηλὶς τῆς μελάνης» Χαμογύλιου, «Πλοῖσις ἀνευ πτωχῶν» Μικροῦ καλλιτέχτου, «Ὁ πύθηκος» Νικολάου Δ. Θωμάδου, «Ἡ πρὸς τοὺς διδασκάλους εὐγνωμοσύνη» Σαυθίπης Τσάτσιου, «Σκέψεις» Φαιδρῆς Μασροχωρίτιδος καὶ «Οἱ λόγοι τοῦ ὕδατος» Α. Δ. Μπέγα.

ΕΙΡΗΝΗ

311.— Δίνιγμα.

Δύο κλειδάς, φίλε, ἂν ἐνέσσης, ἕνα τύραννόν θὰ φανερώσης. (Ἄπ. Γοργὸς Δελφίν).

312.— Μεταγραμματισμός.

Σχηματίσατε κέρια ὀνόματα ἀπὸ τὰς φράσεις: Φῶς κενόν Ὅση φλόξ Σὰρξ ἦτο Ἴον Ἦρας Ρόδω ἔθος (Ἄπ. Σ. Α. Χ.).

313.— Λεξιγρίφος.

Μάρτυς τῆς Ἐνβλησίας εἶναι τὸ ἀρσενικόν μου, δένδρον μάγα, ἀλλ' ἀκαρπον, τὸ θηλοκόν μου ἂν θὰ κόψης κεφαλὴν τοῦ δένδρου, ποῦ θὰ εὔρης. σ' αὐτὸν τὸν κόσμον ὑπόληψιν διόλου δὲν θὰ χαιρῆς. (Ἄπ. Μιχ. Ν. Χάτσος).

314.— Περὶ βλήμα.

Τρεῖς φιλόδοξοι προσηλθον εἰς βοήθειαν δυστυχούς, ἔχοντος ἀνάγκην ἀπὸ 144 γρόσια· ὁ πρῶτος ἔδωκεν ὄσα εἶχεν, ὁ δευτέρος τριπλάσια καὶ ὁ τρίτος ὄσα ἔδωκεν ὁμοῦ καὶ οἱ δύο πρῶτοι. Πόσα ἔδωκεν ὁ καθεὶς; (Ἄπ. Δήμος Καζέλης).

315.— Ἀνανόμιστον.

..... δρος πατὴρ ἥρωος πόλις ἥρας οὐράνιον αἶμα μέρος πετηνοῦ κηλὶς τῆσος τοῦ Αἰγαίου πετηνόν Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦσι θεάν. (Ἄπ. Μ. Α. Σεργιάδης).

316.— Γραμματόγριφος.

Βγάλε δέλιτα, βγάλε βῆ καὶ θὰ διῆς τί θὰ συμβῆ; μία πόλις θὰ χαθῆ, ἄλλη θὰ φανερωθῆ, ἂν παροξυτοποιθῆ. (Ἄπ. Ἡχώ).

317.— Πυγμαλῖς.

..... γράμμα σένδομος κρότος θεά. Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ζῆφον. (Ἄπ. Ἄντ. Φ. Πρίντζης).

318.— Γεωγραφικὴ ἐρώτησις.

— Ποῖα νῆσος τῆς νοτίου Ἀμερικῆς, ἀφαιρούμενης τῆς δευτέρας συλλοβῆς τῆς, φατερώται ἕνα ἀπὸ τοὺς δώδεκα μῆνας τοῦ ἔτους; (Ἄπ. Ἀγγελικφόρος Ἑρμῆς).

319.— Μωσαϊκόν.

Table with 4 columns and 4 rows of Greek letters: N | Ω | Ε | Ο, Σ | Ι | Α | Κ, Ε | Σ | Δ | Δ, Υ | Ρ | Τ | Ε

Νὰ ἀναγνωσθῆ καὶ τίνι τρόπῳ ἀναγινώσκεται. (Ἄπ. Οὔτις).

320.— Περιέργον.

— Ποῖα πόλις ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία γράμματα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφάβητου; (Ἄπ. Μοναχογιός).

Ἐλυσαν 17 ἐκ τῶν ἀσκήσεων: Δάφνη Μ. Δαμηλάτη, Ἰωάννης Εἰσοστρατιάδης, Σταμίτιος Ε. Πάσοφ, Κοματόπληκτος.

Ἐλυσαν 16 ἐκ τῶν ἀσκήσεων: Α. Κ. Δ., Ἀράχνη, Βουκοφάλας, Ἰσοτὸς τῆς Πηγαλόπης.

Ἐλυσαν 15 ἐκ τῶν ἀσκήσεων: Ζήνων Θ. Ζήνωνος, Ἀδαμαστός, Ἀρποκράτης, Ἐρινός, Ἰδανιῆ κόρη.

Ἐλυσαν 14 ἐκ τῶν ἀσκήσεων: Ρεβέκκα Στυλιανοῦ, Δήμος Κόκκινος, Π. Σ. Μπαρμῆς, Ἀφρονίς, Βινέντιος, Ζήτουλας.

Ἐλυσαν 13 ἐκ τῶν ἀσκήσεων: Ἐλένη Γροσάρη, Νίνα Πηλαΐδου, Εὐφάνταστος, Θεανῶ, Πύργος τοῦ Λεάνδρου.

Ἐλυσαν 12 ἐκ τῶν ἀσκήσεων: Ἰωάνν. Ἰωαννίδης, Δημ. Καλλιόδης, Μορίπηνος, Νηπεινθῆς, Ὁρέστης.

Ἐλυσαν 11 ἐκ τῶν ἀσκήσεων: Θελεξινόη, Ἰραΐα πρᾶλα, Ἐλυσαν 10 ἐκ τῶν ἀσκήσεων: Μαρίκα Ν. Τριανταφυλλίδου, Κωνστ. καὶ Ράδος Θ. Θεοδωρόπουλοι, Β. Α. Σιλιτζόγλου, Καλαβρόντζος.

Ἐλυσαν 9 ἐκ τῶν ἀσκήσεων: Εὐαγγελία Ν. Χάτσου, Ἀριστοφάνης Δ. Πετριδης, Δελφίν τοῦ Εὐξείνου.

Ἐλυσαν 8 ἐκ τῶν ἀσκήσεων: Περίεργος, Σπουργίτης, Ταροῦζας, Ἐλυσαν 7 ἐκ τῶν ἀσκήσεων: Ἄθ. Ν. Χάτσος, Ἐλυσαν 6 ἐκ τῶν ἀσκήσεων: Ἀλμῆνη Δόβδα, Ἄντ. Σ. Ἰωαννίδης, Χ. Ε. Κοτζαμπασούλης.

Ἐλυσαν 5 ἐκ τῶν ἀσκήσεων: Μόσχος Δ. Βερβολίδης, Ἀλκυσίος, Μοῦσα τοῦ Ταυγέντου, Σποριδίτης.

Ἐλυσαν 4 ἐκ τῶν ἀσκήσεων: Δημ. Ρήγας, Ἐρατώ, Καποδίστριας, Ἐλυσαν 3 ἐκ τῶν ἀσκήσεων: Ἀγροίλαος Ἀσκληπιού, Νευτοπούλι.

Ἐλυσαν 2 ἐκ τῶν ἀσκήσεων: Λευκὸν χρυσάνθεμον, Μεταξίνη κόρη, Ἐλυσαν 1 ἐκ τῶν ἀσκήσεων: Θ. Ι. Μ., Γαλατομάρτα.

ΔΙΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἀποστολαὶ εἰς τὸ «Ἄπ' Όλα».

Table with 2 columns: Name and Price. Includes entries like 'Ἀλέξανδρος Θ. Εὐλαΐδης' for 20 gr, 'Κική Ν. Κωνσταντινίδου' for 10 gr, etc.

Ἐκ τῶν προσηγομένων καταλόγων: Γρ. 51.25, Εἰσορχήντα ἐν ἑλρ. Γρ. 289.75